

af en særlig Krigsminister, der sætter hele sit ministerielle Liv ind paa at gennemføre det. Men der er ogsaa et andet Punkt, hvor det forekommer mig, at Ministeriets Stilling bærer mindre Alvorets Præg. Vi huske, at det er hændet engang — og den høitærede Finanzminister har jo ogsaa udtalt det idag — at man sagde: Nei, naar jeg skal tage en Indkomststat, saa lader jeg det bero; skal jeg gennem en Indkomststat gennemføre Forsvarsplanen, saa lader jeg det bero. Herfra var det gjort til en Betingelse, men Betingelsen blev ikke modtagen; en Indkomststat vilde man ikke indlade sig paa. Vi have jo ogsaa selv her idag hørt Ministeriet udtale sig mod nye Skatter. Maaske jeg har oppfattet det, der er stiet i Fortiden, urigtig, men jeg haaber da, at de, der ere tilstede, og som have gennemlevet det, ville tage Ordet og angribe mig for det.

Naar jeg nu vender mig nærmere til det foreliggende Lovforslag, da er der nogle Spørgsmaal, der efter mit Skjøn ere hævede ud over Kampen, og det er dem, der gaa ud paa at anlægge befæstede Punkter, hvorved man kunde forhindre Fjendens Vandgang. Der er et Punkt, jeg savner her, og som det undrer mig ikke er der, det er Grønsund. Det er et af de Steder, hvor der, hvis ikke min historiske Kundskab skulde slaa feil for mig, allerede i Frederik den 6tes Dage var anlagt et Batteri eller Befæstning efter Dattens Brug og Skil. Jeg kan heller ikke negte, at jeg nærer en stor Tvivl med Hensyn til Agersøfund. Jeg nærer Tvivl om Rigtigheden af at skabe 2 Flaadehavne, thi dette bliver jo een og Kjøbenhavn skulde være den anden. Jeg nærer Tvivl om Rigtigheden af at dele Flaaden. Jeg skjønner ikke rettere, end at man maaske vil kunne dække det sydvestlige Sjælland, men at man hverken dækker det sydøstlige, det østlige eller det nordlige Sjælland ved en Foranstaltning, hvorved man deler Flaaden i to Dele. Det skulde da være noget af det Allersidste, man skulde udføre, thi det er da ikke værd at bygge en Havn der, før man har Skibene. Hvad der imidlertid i høi Grad er mig imod, er Valget af Helgenæs til det befæstede Punkt i Sjælland. Hvad er Diemedet med, at man vælger denne Fæstning? Man kunde for det Første sige: Jo, vi ville have Helgenæs, fordi vi ville have et Sted, hvorfra Tropperne kunne slippe bort over til Sjælland. Men tror man da, at Tropperne, naar der er et Sted, hvor de saaledes ere samlede, og Fjenden er den stærkeste tilføj, kunne slippe bort fra en saadan Befæstning? Naar man giver Fjenden denne Anvisning: Kom her og pas paa os — kan det dog ikke være Andet, end at Fjenden kom-

mer der med tilstræffelig Bevogtning. Hvor langt lettere vilde det ikke være fra et Punkt høiere oppe mod Nord, om endog hinsides Limfjorden, at gjøre, hvad der stete under Syvaarskrigen, nemlig søge over til den svenske Kyst og saa gaa ned langs med den. Altsaa med Hensyn til dette at slippe bort kunde der ikke tænkes noget mere Stadeligt end at vælge Helgenæs. Men saa siger man: Ja, men vi ville sende dem Forstærkning fra Sjælland, naar vi først have kastet Fjenden ud derfra osv. Ja, men hvorledes kan man dog sende Forstærkning til et Punkt, som er fjendt af Fjenden, og hvor han vil lægge hele sin Styrke for at forhindre Udsætning, hvilket han jo med stor Væthed kunde gjøre, som den høitærede Minister selv erklærede. Jeg skjønner altsaa ikke, at der kan være Spor af Interesse for dette Punkt. Hvorfor er det om at gjøre at holde en Styrke i Sjælland? For at denne Landsdel ikke skal være aldeles forladt. Hvilken Interesse har man deraf? Den Interesse, at, naar en Landsdel er aldeles forladt af Tropper, kan en ganske lille Styrke hufere, som den vil, men naar der er en Styrke i Landet, som indjager Fjenden Stræk, er der lagt Vaand paa en videre Udbredelse af denne med nogle ganske faa Personer. Men naar det er Diemedet — og det turde jo være Hovedøiemedet — med at lade en Styrke blive i Sjælland — hvor kan man da ogsaa vælge Helgenæs, hvor det vil være i den Grad let for Fjenden at hindre et Udbrud? Hvor kunde man vælge noget Punkt, der vilde være mindre tilraadeligt end Helgenæs? Jeg skal ikke nævne noget andet Punkt, jeg mangler Sagnkundskab til det. Negte kan jeg ikke, at General Hegermanns Vindencrones gentale Tanke om Mors tilsmiler mig, men jeg tør ikke insistere derpaa. Jeg er ikke sagkyndig nok, men Hovedsagen og det Gnestte, hvorpaa det kommer an, er, at Tropperne ere paa et Sted, hvor man er sikker paa, at der kan ske Udbrud, hvorfra man kan streife omkring og vende tilbage frit og uhindret. Har man ikke det, lad os saa hellere rent opgive at holde Tropperkorpsen i Sjælland. Jeg kan ikke negte, at, hvis jeg var Danmarks Fjende, vilde det glæde mig, at man befæstede Helgenæs, og at Armeen traf sig der tilbage, og hvorfor vilde det glæde mig? Fordi det er ganske, som om de gif frivillig i Fængsel; fra Landsiden lagde jeg mine Tropper og fra Sø siden mine Skibe, og de vare da fuldstændig beherskede. Det var langt af foretræffe for at tage dem til Fange, thi vare de fangne, skulde Fjenden føde dem, men det er han fri for ved at overlade dem at føde sig selv, og der er ikke Tanke om, at de skulde kunne